

Allt handlar om musik. Musik är hjärtat som slår. Vår inbyggda metronom, som öppnar dörrarna till mina kreativa rum, och ger mig idéer och kraft att våga testa dem.

Det började då jag späd satt i knäet på mormor, som hissade mig upp och ner i takt medan hon sjöng. Och växte upp med musik av farmors syskon Karin Isaksson, Gustav och Esbjörn Kanon. Som 12 åring spelade jag dragspel för Wille Johnsson, blockflöjt Bo Johansson, piano tant Annie och körsång i realskolan. Munspelet tränade jag upp mig på för farmors skull, som blev blind vid 103 år och ville sjunga psalmerna hon kunde utantill. Jag ville kunna få "kompa" henne. Näh, jag är ingen musiker, men fick musiken i kroppen och huvudet mitt. Dansar, trallar och för ett himla oväsen, säkert olidligt för fler än mina barn? Jag sjunger utan att veta om det och älskade förr att vissla. Det ärvde jag nog av farmor, som också älskade det. Då det var fullt med visslande kvinnor och en skolkamrat sa att hans granne visslade så hunden dog, drog jag in på det. Äh.. jag visslar säkert nu också utan att veta om det? Konstnärerna sa att jag sjöng då vi hängde utställningarna i galleriet. Fridansen som jag fick prova med en skolklass gick inget vidare, så jag tjtade ett par års tid med studieförbund att starta en grupp för vuxna. Med tvekan skedde det 2001, och utvecklades till den Hip Hop som tog slut först 2012. 1992 började jag dansa bugg, 1994 folkdans och var med i Salsagruppen mm. Nej inte duger jag bra, men dans är perfekt träning för mig som reumatiker.

.....Och en massa tur.....

Tidigt förstod jag, att jag måste rikta skapandet åt många håll, om jag ska utvecklas och bli nöjd med måleriet. Jag måste lära mig att se! Galleriet gav mig bra träning på det.

Tänk alla som hållit mig med materiel, så att jag har fått experimentera fritt. Från hårklippning till thaisiden och hemvävda tyger, till bröllop, handikapp mm, och Hemslöjden inklusive Stina Backmans framknäppta klänningar. Som gett mig god träning i att sy både för hand och med maskin då jag i huvudsak har sytt på mått. Extra sporrar fick jag då Hemslöjden köpte mönstret på min komposition Laxbäcksmössan, och jag vann i Året Runts handarbetstävlingar och fick allt publicerat. Ett mönster såldes vidare till Danmark, Norge och Finland.

Trampmaskinen stod på köksgolvet i uppväxten och den körde jag vilt. Kläder från 12 år.

På första försöket kom jag in på Galleri Blå i Umeå 1983. Sedan blev det lättare till de andra gallerierna. Jag har haft tur att bli recenserad av välenommerade recensenter, även i ÖP och LT på Lilla Galleriet i Östersund. Viktigt, då det ger fingervisning framåt. Man får akta sig för att prata. Då blir det reportage.

Hela livet har jag målat. Mamma Sonja, målade som ung, höll mig med materiel allteftersom hon hade råd. Viktigast känns det, att hon alltid gav sig tid att titta, då jag ville visa vad jag hade gjort, och tillät mig att måla figurer på nästan allt hemma, papper, muren, dörrar, väggar och möbler. Överblivna färger fick jag och brukade bl.a. sitta i sandlådan och strö på sand. Mina teckningslärare i realskolan ägnade mig extra tid och Wanja Brusewitz sökte in på konstfack åt mig. Det togs in 12 och jag hälsades välkommen att söka nästa år.

Nyfyllda 16 år, för min första lön, tog jag en Hermodskurs i perspektiv och frihandsteckning. Nu har jag gått kurser för Jura Bedic i Norge 2012 porträtt i olja, Sofia Alethe Romark 2013 porträtt i kol, som jag ordnade här i Vilhelmina och Per Elof Nilsson Ricklund 2014 på Ricklundgården, alla lärare från The Florence Academy of Art, Italien. Jag var en del i KACV- Vilhelminagruppen under dess existens 1979-88. Anders Gullberg var min mentor de 10 sista åren av hans liv. Stor betydelse blev arbetsvistelsen i ateljén på Ricklundgården 2007.

På tidigt -80 tal engagerade jag mig i Vilhelmina konstförening, och lärde mig mycket av äldre medlemmar. Aktivt värvade vi medlemmar via dörrknackning, värvarlotteri, presentkort och 10% vid köp i GALLERI 88, och höll årsmöten i festform med tilltugg, film eller föredrag. Vi var 436 medlemmar då jag lämnade över ordförandeskapet och ett hundratal deltog vid årsmötet.

GALLERI 88 i Kyrkstån drev jag i 12 år (1988 – 2000) och kunde visa våra främsta svenska då levande konstnärer, som var generösa att ställa upp trots dåligt försäljningsunderlag. De fick recensioner i både VF och VK av våra två recensenter. Vi hade fint samarbete med skolorna tack vare lärarna, och publiken kom! Utställningarna fick jag genom direktkontakt med konstnärerna. Bengt Lindström fångade jag fast i Sundsvall! Då jag sökte honom i Paris, hade han siesta eller semester i Belgien. Men Ulrika Hydman Vallien fick jag tag i genom Galleri Ahnlund i Umeå.

Även för mig är det viktigt att få se god konst av etablerade konstnärer. Det ser mina flickor till. Det var skönt att se de 12 skisserna av Michelangelo, som han hade glömt att bränna. Han, den gudomlige, som sa sig bara måla sina drömmar, visade sig ha exakt samma problem som en annan. Och de 134 alstren av Pablo Picasso, som visade hur han klippt, snickrat, byggt och målat och Alexander Calders skicklighet och fantastiska lekfullhet. Allting hänger ihop och är väldigt viktigt för mitt måleri. Här står jag nu!

Jag tar det mesta som en utmaning. Ju svårare och omöjligare desto mera intressant och utvecklande. Jag tror blint på, att allt som jag vill är möjligt, på det ena eller andra viset. MEN... "Framgångsrika Vilhelmina", mitt förstlingstest med papier maché, blev alldeles för stor. Tur att hon tog in på museet och ofta hejar på folk på turistbyrån.

Och tur igen! Att jag fick det här uppdraget just nu.....

